

Frenk der Nederlanden

Rust zacht
Nick Leslie

Hij leefde intens en werd
intens herdacht, de Schubert
van de vertelkunst.

Eten geeft troost en is balsem voor de ziel – en Nick was ook nog chef-kok geweest.

FOTO CARO BONINK

Het was stil op Westgaarde, nog net niet doodstil. Het geruis van de fontein werd slechts onderbroken door de vliegtuigen die hoog in de lucht overvlogen. In de wachtruimte had zich een bont gezelschap verzameld. Uit de aula kwam het loom swingende geluid van een saxofoon.

Ik volgde een man met een wollen legging en gele klompen. Hij liep recht op de kist af, die met een doek was afgedekt, een doek in alle kleuren van de regenboog. Ze combineerden fraai met de rozen en de Afrikaanse bloemen. Aan weerszijden brandden kaarsen. Een foto toonde een forse gestalte, een magiër uit lang vervlogen tijden. Wie was deze man, die vorige week maandag plotseling aan een hartstilstand overleed?

Zijn naam was Nick Leslie en Nick

(Johannesburg, 1951) was vooral bekend als een mbongi, een verhalenverteller. Hij trad op met het theatergezelschap van de Azart, de Ship of Fools, en solo op plekken als het Parool Theater. Daarnaast schreef hij een column over restaurants in *Amsterdam Weekly: The Undercover Glutton*. Hoewel hij blank was, hulde hij zich in exotische Afrikaanse gewaden.

Ik nam plaats op de tweede rij en begroette Xaviera Hollander, een goede vriendin van Nick. Achter haar stond filmregisseur Eddy Terstall. Ik telde honderd mensen. Niemand hilde, en er was ook niemand die iets wilde zeggen. We luisterden naar de muziek waar Nick zo gek op was: Abdullah Ibrahim, A handful of Namibians, Ali Farka Touré. Iedereen was alleen met zijn gedachten.

Maar toen was er toch een vrouw

die een gebaar wilde maken. Ze kwam naar voren, danste tollend om haar as, klopte op haar hart en zei geluidloos: "I love you." Haar vingers fladderden als vlinders door de lucht, en ze schreeuwde: "Thank you, Nick, for your existence here!" De gasten applaudisseerden.

De plechtigheid
was alweer voorbij,
tijd voor een feest

Sommigen lachten, maar hier en daar vloeiden nu ook tranen. Dr. John zong *San Antone*, een monumentale blues.

Na een laatste groet was de plechtigheid alweer voorbij. Tijd voor een feest, want Nick was een man die het leven uitbundig had ge-

vierd. We verhuisden naar de Cameleon, een klein maar fijn theater op de Derde Kostverlorenkade.

Daar was ook de man op klompen weer. Hij bespeelde de accordeon. Op een videoscherm voerde Nick, zoon van een Joodse cabaretartiest die in zijn eigen theater het apartheidregime op de hak nam, een performance uit. Het theater stroomde snel vol. Een man filmde alles en iedereen. "Voor de familie in Zuid-Afrika die geen geld heeft om naar Nederland te komen." Hij noemde Nick 'de Schubert van de vertelkunst'. "Larger than life." Een moeder gaf een jong meisje met het syndroom van Down de fles.

En natuurlijk waren er hapjes, veel hapjes, want voordat hij op de vlucht voor het leger naar Europa emigreerde, was Nick chef-kok geweest. De mensen schepten zich een bordje op, met kippenpootjes,

salade of pannenkoeken. Want eten troost, balsem voor de ziel.

Net als muziek. De één zong een lied, de ander bespeelde de piano. Xaviera Hollander haalde herinneringen op aan haar vriend. Hoe hij vocht tegen zijn overgewicht. De voortreffelijke gastheer die hij was. Zijn charme. Een man las gedichten voor, een vrouw vertelde een verhaal. En vriendin Fifi zong over de liefde: "Vergeet de mensen van wie je houdt niet te vertellen dat je van ze houdt."

Toen ging de telefoon. Mijn vader meldde opgewekt dat de tumor die hem een jaar in een wurgende greep had gehouden, weg was. Ik keek naar het meisje met Down. Ze leek op mijn dochter, de oudste kleindochter van mijn vader.

Het leven is een feest.

frenk@parool.nl